

[Inger Gautier Schmit.]

kan tilsige den højtærede Minister et Medarbejde paa at finde de sundeste og bedste Former for vort Apotekervæsen her i Landet. Samtidig vil jeg dog straks bemærke, at Forslaget jo rummer store og dybtgaaende Spørgsmaal, som man først i det kommende Udvalg rigtig kan trænge til Bunds i og se Rækkevidden af. Men ogsaa her, paa de mere principielle og brydende Omraader, agter vi at gaa ind i en reel og saglig Forhandling, idet vi vil prøve at finde det, der er ret og billigt til alle Sider, og det for Samfundet og Befolkningen mest formaalstjenlige.

Medicin er jo ikke som en almindelig Handelsvare; Medicin er noget for sig. Derfor maa man ogsaa tage den anden Stilling til Salg og Fremstilling af Medicin end overfor en ganske almindelig Handelsvare. Hvis jeg gaar hen og køber et eller andet i en Butik, kan jeg i Regelen bedømme, hvorledes Varen er, og om den svarer til sin Pris. Men gaar jeg hen og køber Medicin eller faar anvist Medicin af en Læge, er jeg ganske ude af Stand til at bedømme, hvad der findes i den Flaske eller i den Pulveræske, jeg faar. Man tager det i Tillid til, at det er det rigtige, der gives. Men at bedømme Kvaliteten eller Berettigelsen af Prisen paa den Vare er ganske umuligt for en Lægmand.

Vi har et kendt Ord, der hedder, at Sygdom er hver Mands Herre. Derfor er det saa overordentlig vigtigt, at man netop paa dette Omraade fra Statens, fra Lovgivningsmagtens Side træffer saadanne Foranstaltninger, at Befolkningen trygt kan gaa til Apoteket og kan være nogenlunde forvisset om, at de Penge, der maa udredes for disse uundværlige, ofte livsvigtige Præparater, er vel udgivet. Naar man gennemfører en Apotekerordning og en Apotekerlov, finder jeg derfor, alle Bestræbelser maa gaa ud paa at sikre Befolkningen i videst mulige Maal en god Medicin, en billig Medicin og en nem Adgang til Medicin. Disse tre Formaal har da ogsaa ligget til Grund for alle tidligere Kommissionsarbejder og Lovforslag, som har været fremsat i saa Henseende, lige fra Fredrik Bajers Dage. Det bliver derfor ganske naturligt at undersøge, hvorledes det foreliggende Lovforslag stiller sig til disse Formaal: god, billig og nem Medicin for Befolkningen.

Den højtærede Minister har opretholdt Bevilling i sit Forslag, og det kan vi fra vor Side give vor Tilslutning, idet vi maa mene, at man, naar man gaar ud paa at skaffe

Befolkningen den bedste Medicin, absolut maa siges at være paa den sikre Side, naar man opretholder Bevilling for Indehaveren af et Apotek, og vi kan ogsaa billige, at Ministeren fastsætter en Ansættelsesalder, der ikke maa overstige 52 Aar, og en Afskedigelsesalder paa 75 Aar. Disse Alderstal kan selvfølgelig diskuteres i Udvalget. Jeg hørte, at den ærede tidligere Taler (Bjerring) muligvis kunde ønske Alderen noget nedsat, men det er den Slags Ting, som staar i Forbindelse med det penge- lige og derfor maa overvejes i det kommende Udvalg. Der gives dog fra 52 Aars Alderen en Undtagelse for de nuværende farmaceutiske Kandidater, idet Alderen sættes lidt op, nemlig til 55 Aar, saa at de kan faa Ansættelse i de kommende 3 Aar. Jeg mener, at det ogsaa paa dette Omraade bør overvejes nøje i Udvalget, om dette vil være retfærdige og rigtige Tal overfor de lidt ældre farmaceutiske Kandidater, thi det skulde nødigt være saadan, at disse fuldt ud kvalificerede indenfor deres Rækker blev udelukket fra at faa Bevilling paa Grund af den nye Lovs Gennemførelse.

Jeg mener altsaa, at Princippet Bevilling er det eneste rigtige her i Danmark med vort højt udviklede Apotekervæsen, idet det nemlig lægger Ansvaret paa den enkelte, og heri ligger alligevel den største Sikkerhed for Befolkningen. Der er en ganske anderledes Sikkerhed i dette, at det er Apotekeren selv, der har Ansvaret for alt, hvad der sker paa hans Apotek, og jeg mener tillige, at det, at han selv har sine Indtægter og Udgifter at skulle regulere og svare Afgift af, i høj Grad bidrager til at gøre ham interesseret i, at Apoteket har saa høj en Standard og saa god en Omsætning som muligt. Der er dem, der mener, at man paa dette Omraade i og for sig var bedst tjent med at faa hele Apotekervæsenet ordnet saaledes, at Apotekeren blev ansat som Bestyrer paa fast Gage, altsaa blev reduceret til Uddeler. Hele denne Tankegang kan vi fra vor Side absolut ikke billige; vi tror, at det frie Initiativ er en saadan Drivkraft ogsaa paa dette Omraade i Retning af at vække den enkeltes Ansvarsfølelse og Initiativ, at vi her fastholder, at Bevillingen kun maa gives til den Mand, der har det fulde Ansvar og den fulde Arbejdsfrihed. Ministeren foreslaar den Ændring fra det bestaaende, at Ministeren skal give Bevillingen, som i Øjeblikket gives efter kgl. Resolution. Vi fra vor Side kan ikke rigtig erkende, at der er nogen Grund til at foretage denne Ændring, og vi kunde derfor ønske paa dette Omraade